

Arrest

nr. 350 181 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 26 mei 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, oud, van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 2 juni 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, oud, van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. LIPS ..

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, kwam in België toe op 2 maart 2025 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 maart 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaan, pashtoun en soennitisch moslim. U bent echter geboren in Jiroft, een stad in de Iraanse provincie Kerman, en stelt nooit in Afghanistan te zijn geweest. Uw vader en moeder vluchtten op jonge leeftijd naar Iran vanwege de oorlog tussen de Russen en de moedjahedien in Afghanistan. Uw vader vertrok destijds samen met zijn broer, uw paternale oom, en zijn eigen vader, uw grootvader. Uw moeder ging naar Iran samen met haar eigen familie. Uw vader en moeder ontmoetten elkaar pas in Jiroft en trouwden daar ook, waarna de familie van uw moeder terugkeerde naar Afghanistan en uw moeder bij uw vader in Iran bleef.

Zelf ging u slechts twee jaar naar school in Jiroft omdat u geen Iraanse verblijfsdocumenten had. Daarnaast werkte u altijd bij uw vader, ofwel in de boomgaarden waar jullie woonden, ofwel in de bouw. Noch uw vader, noch uw moeder, noch uzelf hebben ooit Iraanse documenten gehad.

Zo'n 19 jaar nadat ze naar Iran verhuisden overleed uw grootvader (de vader van uw vader). Ongeveer een jaar later nam de maternale oom van uw vader vanuit Afghanistan contact op om te vragen wat er aan de hand was met jullie gronden. Uw grootvader had die op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan immers in bewaring gelaten bij zijn oudste broer [Q.], en volgens uw maternale oom werd er op dat ogenblik een muur rond gebouwd. Hij vroeg uw vader of jullie de gronden misschien verkocht hadden, waarop uw vader zei dat dit niet het geval was. Hierop keerde uw paternale oom, de broer van uw vader, terug naar Afghanistan om te gaan kijken wat er aan de hand was. Toen uw vader zo'n maand later nog steeds niets van uw oom vernomen had, begon hij zich zorgen te maken en nam hij contact op met zijn maternale oom in Afghanistan. Vervolgens ging deze zich informeren bij mensen in de buurt, die hem vertelden dat uw paternale oom gedood werd door zijn neven (de zonen van [Q.]). Zo'n vijf jaar geleden belde één van deze neven uw vader bovendien op om hem te bedreigen zodat jullie zeker nooit zouden terugkeren. Deze neef zei dat er met jullie afgerekend zou worden en beweerde tevens foto's van jullie te hebben.

In mei 2024 vertrok u samen met uw ouders en broers uit Jiroft. Jullie wilden Iran verlaten vanwege de slechte situatie voor vluchtelingen en uit vrees om naar Afghanistan teruggestuurd te worden. Aan de grens met Turkije werden jullie echter beschoten, waardoor u van uw familie gescheiden raakte. U kon doorreizen maar uw vader, moeder en broers werden tegengehouden en keerden terug naar Jiroft. U reisde vanuit Turkije verder naar Griekenland, waar u gearresteerd werd en enkele maanden in een gesloten centrum doorbracht. Vervolgens reisde u via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 3 maart 2025, de dag na uw aankomst hier, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de neven van uw vader vanwege het conflict over de gronden, zoals zij ook bedreigd hebben te doen.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende stukken neer: foto's van uw vader in Iran, foto's van een Iraanse krant en foto's van uw gezin (vader, moeder en broers) in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum en leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 7 maart 2025, toont aan dat u meerderjarig bent. Dat u geboren werd op 21 februari 2008 (Afghaanse datum:

02/12/1386) en bijgevolg slechts 17 jaar oud was op het ogenblik van de registratie van uw asielverzoek (d.d. 03/03/2025), blijkt aldus niet aannemelijk. Zo werd op basis van een medische test, die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) op 06/03/2025, vastgesteld dat u destijds reeds zeker ouder dan 18 jaar was, met een minimumleeftijd van 20,3 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan het conflict omtrent de gronden van uw grootvader in Afghanistan, en de persoonlijke terugkeervrees die u hieraan koppelt.

Zo dient erop gewezen dat u dit asielmotief geenszins vermeldde bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 3 maart 2025. Destijds gevraagd naar het motief voor uw migratie naar België, stelde u geboren te zijn in Iran en nooit in Afghanistan te hebben gewoond, waarbij u vervolgens louter de redenen voor uw vertrek uit Iran verduidelijkte (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d. 03/03/2025). Wanneer u enkele maanden later opnieuw geïnterviewd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, verwees u plots naar een conflict met neven langs vaderszijde in Afghanistan. U verklaarde meer bepaald dat uw ouders uit Afghanistan vluchtten vanwege een persoonlijk conflict met deze neven, en dat uw vader u dit eens vertelde toen u hem vroeg waarom jullie in Iran woonden. Uw vader zei dat ze veertig jaar geleden een conflict omtrent gronden hebben gekregen, en dat ze daarom moesten vluchten. Meer nog, u stelde uitdrukkelijk dat ze destijds gevlucht zijn zowel door de toenmalige oorlog met Rusland als het conflict met deze neven (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 d.d. 20/08/2025).

Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter plots dat de enige reden voor uw vaders vertrek uit Afghanistan de gevechten van de moejahedien en de Russen waren, en stelde u dat het conflict omtrent de gronden van uw grootvader pas zo'n 19 jaar later begon, na het overlijden van uw grootvader in Iran (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 31/10/2025, hierna NPO1, p.7, p.14-15). In verband met uw moeder zei u dan weer niet te weten waarom zij en haar eigen familie indertijd naar Iran verhuisden (NPO 1 p.8). Ook tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS herhaalde u dat uw grootvader, vader en oom (de broer van uw vader) van Afghanistan naar Iran verhuisden omwille van de gevechten tussen de moejahedien en de Russen, en stelde u expliciet dat er indertijd geen andere redenen waren (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 24/02/2026, hierna NPO 2, p.7-8). Intussen had u zich ook bevraagd omtrent de redenen waarom uw moeders familie indertijd naar Iran verhuisde, en dat bleek eveneens louter de toenmalige oorlog (NPO 2 p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen (met name dat het grondconflict één van de redenen was waarom uw ouders uit Afghanistan vluchtten, zie supra), trachtte u zich te verweren door te stellen dat u dit nooit zo hebt gezegd en dat u overal hetzelfde hebt verklaard. Ook meende u dat u tijdens uw allereerste interview, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), niet eens voldoende tijd kreeg om uw zaken in detail uit te leggen, en het "heel kort en oppervlakkig" was. Nochtans blijkt uit de desbetreffende vragenlijst dat u wel degelijk tijd kreeg om uw asielmotieven toe te lichten en dat de ambtenaar in kwestie u zelfs nog enkele extra vragen stelde ter verduidelijking. Bovendien werd het verslag u achteraf voorgelezen, en kreeg u eveneens een kopie ervan (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ + ontvangstbewijs vragenlijst, d.d. 20/08/2025, in administratief dossier). Meer nog, toen u aan het begin van het eerste onderhoud bij het CGVS gevraagd werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, verklaarde u dat het goed was. U had geen opmerkingen en gaf tevens aan dat u de tolk goed had verstaan. Ook verklaarde u alle vragen beantwoord te hebben, en u vermeldde louter dat ze u tegenhielden wanneer u nog meer wilde praten, met de boodschap dat u dit bij het CGVS moest vertellen (NPO 1 p.3). Een concrete en aannemelijke verklaring voor de flagrante discrepantie betreffende de tijdssituering van het ontstaan van het grondconflict is er aldus niet, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Daarnaast kunnen ook uw kennis en verdere verklaringen omtrent dit vermeende grondconflict niet overtuigen. Zo weet u niet om hoe veel boomgaarden of velden het gaat of hoe groot de betwiste eigendom juist is. Het enige dat u kan zeggen is dat het volgens u de grootste boomgaarden van granaatappels in die regio zijn, maar tegelijkertijd heeft u geen idee van wat erop de velden geteeld wordt. Dat u er zelf nooit bent geweest is in deze bovendien een mager excuus, zeker indien er een conflict over deze gronden is ontstaan waarbij de broer van uw vader genadeloos werd vermoord. Verder verklaarde u dat uw grootvader nooit terugreisde naar Afghanistan om zijn gronden en zijn broer, bij wie hij de gronden in bewaring had gelaten, te bezoeken. Hij had buiten zijn éne broer niemand in Afghanistan zei u, en in Afghanistan twee kinderen (uw oom en vader) om voor te zorgen. Ook keerde uw grootvader nooit definitief terug naar Afghanistan, zoals de familie van uw moeder nochtans wel deed. Gevraagd hoe het komt dat uw grootvader zijn gronden dan niet eerder verkocht, gezien hij kennelijk toch nooit van plan was om terug naar Afghanistan te gaan, kon u dit evenmin verduidelijken. U opperde louter dat hij misschien niet wist dat hij snel zou komen te overlijden, wat in feite voor iedereen geldt, maar gaf verder geen redenen waarom uw grootvader zijn grond in Afghanistan nooit officieel verkocht, hetzij aan zijn eigen broer, hetzij aan iemand anders (NPO 2 p.17-18). Daarbij weet u niet wat er gebeurd is met het lichaam van uw paternale oom, die vermoord zou zijn nadat hij terugkeerde naar Afghanistan om te gaan kijken wat er aan de hand was met de gronden. U "denkt" dat zijn moordenaars hem zelf begraven hebben in het dorp, maar bent niet zeker. Nochtans argumenteerde u zelf eerder (in

diezelfde context van de moord op uw oom) dat: "Als er een begrafenis plaatsvindt dan zien de mensen dat wel en als er geschoten wordt ofzo dan horen ze dat ook. Bovendien zijn er andere boomgaarden die zich daar in de buurt bevinden die eigendommen zijn van andere mensen, dus ze zien dat wel gebeuren." (NPO 2 p.21). Dat andere dorpingen getuige waren van de moord op uw oom en deze informatie doorsijpelde tot bij uw familie in Iran, maar u tegelijkertijd niet zeker weet of uw oom ook effectief begraven werd in het dorp of niet, houdt weinig steek. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw paternale oom alleen (en ongewapend) de confrontatie aanging met zijn neven, terwijl het blijkbaar geweten was dat zij daar steeds gewapend rondliepen en "iedereen ook zei dat ze taliban waren" (NPO 2 p.21-22). Uw paternale oom had immers het gezelschap van zijn eigen maternale oom kunnen vragen, gezien hij in een naburig dorp woont en tenslotte degene was die verwittigde omtrent de bouw van een muur rond de gronden (NPO 2 p.19-20).

Voorts zou dit alles zich afgespeeld hebben zo'n jaar na het overlijden van uw grootvader (NPO 2 p.18), en stelde u dat uw grootvader naar schatting vier à vijf jaar voor uw geboorte is overleden (NPO 2 p.10), oftewel eind jaren '90 (Gregoriaanse kalender). Dat uw vader vijf jaar geleden, meer bepaald rond 2021 of aldus meer dan twintig jaar later, plots telefonisch bedreigd werd door één van de neven die de gronden in beslag nam en uw oom vermoordden, is allesbehalve geloofwaardig. Gevraagd om welke reden hij uw vader juist bedreigde, antwoordde u dat het zijn doel was om ervoor te zorgen dat wij nooit zouden durven terugkeren (NPO 2 p.19). Echter kan niet worden ingezien dat de neven van uw vader zich hier effectief zorgen om gemaakt zouden hebben, gezien ze er reeds in geslaagd waren om uw oom te vermoorden, de gronden in te nemen, en uw vader in de twintig jaar die daar op gevolgd waren nooit naar Afghanistan was teruggekeerd. Zelfs indien uw vader om één of andere reden toch zou besluiten om zich terug in zijn dorp te vestigen, kon dit moeilijk als een bedreiging beschouwd worden gezien u zelf aangaf dat deze neven met negen in totaal zijn, gewapend zijn én tot de taliban behoren (NPO 2 p.17, 19, 22), en uw vader na de dood van zijn vader en broer nog alleen overbleef als potentiële opeiser van de gronden. Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat de familie van uw moeder volgens u na het huwelijk tussen uw ouders terugkeerde naar Omarkhel, het dorp waarvan zowel uw moeder als vader afkomstig zijn en ook de gronden van uw grootvader gelegen zijn (NPO 2 p.7, 9, 17). U maakte vreemd genoeg geen melding van problemen die uw familie langs moederskant zou ondervinden in het kader van dit grondconflict, noch dat zij gebruikt werden of worden om uw vader onder druk te zetten om niet terug te keren of hem te bedreigen. Meer nog, tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u geen contact te hebben met uw familie langs moederskant (NPO 1 p.7, 8), terwijl u bij het tweede onderhoud dan weer zei dat er af en toe wel contact is (NPO 2 p.9).

Wat betreft uw opmerking dat de vertaling tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS niet goed verlopen zou zijn en heel veel dingen niet correct werden vertaald (NPO 2 p.8), moet tenslotte nog het volgende worden opgemerkt. Zowel de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als uw onderhoud(en) bij de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurden met een tolk Pashtu gezien u bijstand van een tolk in deze taal vroeg (zie bijlage 26 in administratief dossier). In de verklaringen die u destijds aflegde werd op geen enkel ogenblik opgetekend dat de gesprekken in het Pashtu moeizaam verliepen of dat u liever in het Farsi wilde gehoord worden (zie Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdelingen d.d. 03/03/2025, Verklaring DVZ d.d. 20/08/2025 en Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 20/08/2025). Ook tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS gaf u bij aanvang aan de tolk Pashtu goed te begrijpen en werd u erop gewezen dat u het moest signaleren indien u iets niet zou verstaan. Er werd u tevens gevraagd of u de tolk bij de DVZ goed had begrepen, hetgeen u bevestigde (NPO 1 p.3), en aan het eind van dit onderhoud verklaarde u eveneens de tolk Pashtu van het CGVS en alle vragen goed begrepen te hebben (NPO 1 p.16). Pas bij aanvang van het tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u aan uw advocaat gezegd had dat u uw interview liever in het Farsi wilde doen. Uw advocaat zou u echter gezegd hebben dat dit niet mogelijk was, en besprak deze kwestie ook niet met het CGVS, waardoor ook uw tweede onderhoud bij het CGVS gepland en gestart werd met een Pashtu tolk. Vervolgens stelde u dat het sowieso geen probleem was om het interview in het Pashtu te doen, maar werd na overleg besloten om toch verder te gaan met een tolk Farsi die eveneens beschikbaar was (NPO 2 p.2-3). Samengevat kan dan ook gesteld worden dat u voldoende mogelijkheden heeft gekregen om eventuele problemen met een tolk of taal te signaleren, en dat het bijgevolg weinig ernstig is om te stellen dat de vertaling tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS niet goed zou zijn gebeurd. Tegelijk verwees u naar fouten in deze vertaling die niet bestaan. Zo zei u dat er vertaald werd dat uw eigen broer naar Afghanistan ging terwijl het uw paternale oom betrof, en dat er eveneens vertaald werd dat uw maternale oom telefonisch contact opnam terwijl het de maternale oom van uw vader was (NPO 2 p.8), vermeende fouten die echter niet terug te vinden zijn in de notities van het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS (zie NPO 1).

Bovenstaande vaststellingen nopen het CGVS tot het besluit dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's van uw vader, moeder en broers in Iran, alsook de foto's van een Iraanse krant, tonen immers hooguit aan dat uw familie zich effectief in Iran bevindt, hetgeen voortsnog niet ter discussie staat. Verder legt u geen stukken neer betreffende uw eigen identiteit, nationaliteit of herkomst, noch stukken in verband met uw asielmotieven, zoals eigendomsdocumenten van de gronden van uw grootvader in Afghanistan of bewijzen omtrent het overlijden van uw oom.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf) blijkt dat sinds de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald zijn. In de eerste maanden na de machtsovername daalden het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich nadien elk jaar verder door.

In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde UCDP in totaal 412 burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de de facto autoriteiten tegen onder meer leden van de voormalige ANSF, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over incidenten tussen de de facto autoriteiten en verzetsbewegingen waarbij in de referentieperiode 1 oktober 2024 – 30 november 2025 vijf burgerslachtoffers werden gerapporteerd. Bij confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Op 19 oktober 2025 werd een wapenstilstand overeengekomen, al worden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en viseert in haar aanslagen vooral de de facto autoriteiten, alsook religieuze minderheden. Na operaties tegen deze groepering in 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als beperkt en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. UCDP registreerde in de referentieperiode 20 burgerslachtoffers bij operaties waarbij ISKP betrokken was.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetbewegingen tegen de de facto autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

De vastgestelde daling van het geweld na augustus 2021 heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen.

Ten gevolge incidenten met het Pakistaanse leger werden in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzeekerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie ook: EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de de facto autoriteiten na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de de facto autoriteiten van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kenden 2023 en 2024 tekenen van herstel, al was deze groei onvoldoende om een impact te hebben op de levensomstandigheden. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde ministers op de sanctielijst van de VN

stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de de facto autoriteiten maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de de facto autoriteiten. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (zie ook: COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgden waarbij de de facto autoriteiten politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In juli 2025 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot meer dan 1200 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen zijn gegaan, ook nadien ging het jaarlijks om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd, wat ertoe bijdroeg dat in de laatste jaren ongeveer 6 miljoen personen uit deze landen terugkeerden naar Afghanistan.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, toerisme, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen is door personeel van de de facto autoriteiten. Ook het General Directorate of Intelligence (GDI) is aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De de facto autoriteiten zouden beschikken over passagierslijsten en zouden dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De de facto autoriteiten zouden actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De de facto autoriteiten worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin worden de de facto autoriteiten geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De de facto autoriteiten hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de talibancodes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto autoriteiten als zwak wordt bestempeld, en men niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de de facto autoriteiten personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de de facto autoriteiten terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de de facto autoriteiten of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de de facto autoriteiten of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan

waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Hierbij dient er tevens op gewezen dat u, hoewel u verklaart geboren te zijn in Iran en nooit in Afghanistan te zijn geweest, het geenszins vaststaat dat u nooit naar Afghanistan bent teruggereisd en dat u en uw familie er slechts af en toe contacten zouden hebben gehad met louter uw familie langs moederskant. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden grondconflict met de neven van uw vader (zie supra), waardoor uw netwerk en contacten in Afghanistan mogelijks groter en frequenter zijn dan u momenteel laat uitschijnen. Verder zijn er geen redenen om aan te nemen dat uw netwerk in uw regio van herkomst (Omarkhel, district Tagab, provincie Kapisa), waarmee u nog in contact staat, u niet zou kunnen bijstaan in geval van terugkeer, en dat u zich desgevallend kan informeren naar en waar nodig aanpassen aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

In deze context wenst het CGVS eveneens aan te stippen dat u een Pashtun van etnische origine bent, alsook soennitisch moslim. Thuis met uw familie sprak u altijd Pashtu, en u ging slechts twee jaren naar school in Iran. Verder werkte u altijd samen met uw vader in Iran, zowel in de boomgaard waar jullie woonden als in de bouw (NPO 1 p.5-6, NPO 2 p.12-13). U kwam tijdens het seizoen van de fruitpluk steeds in contact met andere Afghanen (NPO 2 p.11), en er waren ook andere Afghanen in Jiroft (NPO 2 p.14). U bent gelovig opgevoed en deed thuis gebeden met uw gezin (NPO 2 p.15-16). U hebt hier vrienden van Afghaanse origine (meer bepaald uit de provincie Kunduz) die u reeds van in Iran kende en die ook naar hier gekomen zijn (NPO 2 p.4, 5). Ook in het opvangcentrum bent u hoofdzakelijk bevriend met andere Afghanen uit diverse regio's van Afghanistan, waarmee u in het Pashtu communiceert (NPO 2 p.5). Daarenboven deed u uw onderhouden bij de DVZ en uw eerste onderhoud bij het CGVS volledig en probleemloos in het Pashtu, hetgeen eveneens aantoont dat u deze taal zeer goed beheerst. Ondanks het feit dat u aldus steeds in Iran zou hebben gewoond, bent u opgegroeid in een Afghaanse, Pashtunse en soennitisch-islamitische omgeving, waaruit niet kan afgeleid worden dat u, in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd of vervreemd zou worden gepercipieerd.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban of de de facto autoriteiten stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door hen te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat men u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet “(*recht op asiel*)” en artikel 48/5, §§2 en 3 van de Vreemdelingenwet “(*intern vluchtalternatief*)” “*in samenhang gelezen met*” de artikelen 1, A, (2), en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/4 iuncto artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet “*in samenhang gelezen met*” de artikelen 2 en 3 iuncto artikel 13 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, zet verzoeker uiteen waarom hij meent dat deze motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker naast een aantal documenten die zich tevens in het administratief dossier bevinden een document “TAINTER, J.A. & MacGREGOR, D.G. (30 November 2011). Pashtun social structure: Cultural perceptions and segmentary lineage organization. U.S. Office of Naval Research” (stuk 3).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 26 mei 2026 een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026;
- EUAA “COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 27 maart 2026.

2.2.2. Verzoeker maakt op 1 juni 2026 een aanvullende nota over waarbij hij voegt “9. *Verkoopakte grond van 15.12.1955 met vertaling*”. Hij licht toe dat hij dit document pas op 30 mei 2026 ontving en pas op 1 juni 2026 kon vertalen. Hij stelt dat dit aantoont wat in het verzoekschrift wordt besproken dat de grond bestaat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beweert.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 26 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel voor wat betreft de vluchtelingenstatus als subsidiaire beschermingsstatus, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.3. Artikel 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwijdering tijdelijk wordt uitgesteld *“indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel”*. Verzoeker duidt echter op generlei wijze hoe het voormelde artikel door de bestreden beslissing werd geschonden. De bestreden beslissing behelst ook geen maatregel tot terugleiding of verwijdering. Om dezelfde reden dringt zich geen toetsing op aan artikel 33 van het Verdrag van Genève dat het verbod op refoulement behelst.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.4. De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet. De toetsing of de eerst vermelde artikelen werden geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door zijn paternale neven omwille van een grondconflict.

(1) Verweerder stelt in eerste instantie vast dat gelet op de resultaten van de leeftijdstest, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij minderjarig was bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming waardoor de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op hem niet van toepassing is.

(2) Vervolgens stelt verweerder vast dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn. Hij baseert zich daarvoor op volgende vaststellingen:

(2.1.) Verzoeker legt geen coherente verklaringen af over zijn asielmotief en de reden van zijn vaders vertrek uit Afghanistan.

- Verzoeker vermeldde het grondconflict met zijn vaders paternale neven niet als asielmotief bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming.
- Tijdens het DVZ-interview verklaarde verzoeker dat zijn vader destijds gevlucht is uit Afghanistan zowel door de toenmalige oorlog met Rusland als omwille van het grondconflict met zijn neven.
- Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat de enige reden voor zijn vaders vertrek uit Afghanistan de gevechten van de moejahedien en de Russen waren. Hij stelde dat het conflict over de gronden van zijn grootvader pas 19 jaar later begon, na diens overlijden.

(2.2.) Verzoekers kennis en verdere verklaringen over het vermeende grondconflict kunnen niet overtuigen.

- Hij weet niet om hoeveel boomgaarden of velden het gaat of hoe groot de betwiste eigendom juist is. Hij heeft geen idee van wat er op de velden geteeld wordt.
- Hij kon niet verduidelijken hoe het komt dat zijn grootvader zijn gronden niet eerder verkocht, gezien hij kennelijk toch nooit van plan was om terug naar Afghanistan te gaan.
- Hij weet niet wat er gebeurd is met het lichaam van zijn paternale oom, die vermoord zou zijn nadat hij terugkeerde naar Afghanistan om te gaan kijken wat er aan de hand was met de gronden.
- Het is niet aannemelijk dat zijn paternale oom alleen (en ongewapend) de confrontatie aanging met zijn neven, terwijl het blijkbaar geweten was dat zij daar steeds gewapend rondliepen en "iedereen ook zei dat ze taliban waren".
- Het is niet geloofwaardig dat verzoekers vader in 2021 plots telefonisch werd bedreigd door één van de neven die de grond in beslag nam terwijl het conflict zich afspeelde in de jaren '90.
- Verzoeker maakte geen melding van problemen die zijn familie langs moederskant omwille van het grondconflict zou ondervinden terwijl zij nog steeds wonen in het dorp waar ook de gronden van zijn grootvader zijn gelegen.

(2.3.) Samengevat kan worden gesteld dat verzoeker voldoende mogelijkheden heeft gekregen om eventuele problemen met een tolk of taal te signaleren, en dat het bijgevolg weinig ernstig is om te stellen dat de vertaling tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet goed zou zijn gebeurd. Tegelijk verwees hij naar fouten in deze vertaling die niet bestaan.

(2.4.) De documenten die verzoeker neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's van zijn vader, moeder en broers in Iran, alsook de foto's van een Iraanse krant, tonen immers hooguit aan dat verzoekers familie zich effectief in Iran bevindt, hetgeen vooralsnog niet ter discussie staat. Verder legt hij geen stukken neer betreffende zijn eigen identiteit, nationaliteit of herkomst, noch stukken in verband met zijn asielmotieven, zoals eigendomspapieren van de gronden van zijn grootvader in Afghanistan of bewijzen over het overlijden van zijn oom.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker betoogt dat het absurd is te verwachten dat hij eigendomsakten van zijn paternale grootvader zou kunnen voorleggen of zou kunnen verkrijgen bij de de facto overheid gezien zijn negen neven tot de taliban behoren.

De Raad stelt vast dat ondanks dit betoog, verzoeker bij aanvullende nota van 2 juni 2026 plots een "*verkoopakte van onroerend goed*" voorlegt opgesteld op 5 mei 1956. Ter terechtzitting verklaart hij dat het de gronden van zijn grootvader betreft en dat zijn vader van deze verkoopakte een foto had. Echter stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat zijn vader geen eigendomspapieren van de gronden had (gehoorverslag CGVS 24 februari 2026, p. 22). In het verzoekschrift bevestigt hij dat het absurd is te verwachten dat hij een eigendomsakte zou kunnen voorleggen. Gelet op verzoekers verklaringen in dit verband kan de Raad geen bewijswaarde hechten aan de door verzoeker voorgelegde verkoopakte van de gronden. Bovendien kan uit deze verkoopakte het grondconflict waarop verzoeker zich beroept niet blijken.

Door nog op te merken dat het motief dat verzoeker *“geen documentaire bewijzen van zijn identiteit, nationaliteit of herkomst zou neerleggen”* niet overtuigt omdat dit alles blijkens de bestreden beslissing niet wordt betwist brengt hij niets in tegen de objectieve vaststelling dat hij geen stukken neerlegt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit of herkomst.

Verzoekers er opvolgend betoogt dat zijn verklaring minderjarig te zijn geen reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van zijn relaas en dat de leeftijdstest net zijn verhaal bevestigt, is niet dienstig. Nergens in de bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat hierdoor aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt getwijfeld. Verweerder overweegt louter dat gelet op de vaststelling volgens de leeftijdstest uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij, verzoeker ten tijde van de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zeker ouder was dan 18 jaar met een minimumleeftijd van 20,3 jaar en dus niet als minderjarige kan worden beschouwd waardoor de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind niet op hem wordt toegepast.

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn uitleg over de *“tolkqualiteit”* tijdens het eerste gehoor van het CGVS niet terzijde kan schuiven tenzij hij *“aantoont dat de vertolkingen honderd procent correct, volledig en in de juiste nuance werden gemaakt”*. Hij voert aan dat verweerder voorbijgaat aan *“de realiteit van het algemeen inherent probleem van het gebruik van een tolk of diens vertalingen waarbij wordt miskent dat zij die een tolk vraagt in de regel geen Nederlands of Frans of Engels kent waardoor zij niet in staat is om op de juistheid of volledigheid of de nuance van de vertolking te controleren laat staan te corrigeren”*. Met dit algemeen betoog brengt verzoeker niets in tegen de concrete vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing waaruit volgt dat nergens uit blijkt dat hij niet in staat was zijn gehoor in Pashtu af te leggen, dat hij aangaf de tolk goed te begrijpen, dat hij geen problemen met de tolk signaleerde en dat hij op het einde van het gehoor bevestigde de tolk en de vragen van het CGVS goed begrepen te hebben:

“Wat betreft uw opmerking dat de vertaling tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS niet goed verlopen zou zijn en heel veel dingen niet correct werden vertaald (NPO 2 p.8), moet tenslotte nog het volgende worden opgemerkt. Zowel de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als uw onderhoud(en) bij de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurden met een tolk Pashtu gezien u bijstand van een tolk in deze taal vroeg (zie bijlage 26 in administratief dossier). In de verklaringen die u destijds aflegde werd op geen enkel ogenblik opgetekend dat de gesprekken in het Pashtu moeizaam verliepen of dat u liever in het Farsi wilde gehoord worden (zie Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdelingen d.d. 03/03/2025, Verklaring DVZ d.d. 20/08/2025 en Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 20/08/2025). Ook tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS gaf u bij aanvang aan de tolk Pashtu goed te begrijpen en werd u erop gewezen dat u het moest signaleren indien u iets niet zou verstaan. Er werd u tevens gevraagd of u de tolk bij de DVZ goed had begrepen, hetgeen u bevestigde (NPO 1 p.3), en aan het eind van dit onderhoud verklaarde u eveneens de tolk Pashtu van het CGVS en alle vragen goed begrepen te hebben (NPO 1 p.16). Pas bij aanvang van het tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u aan uw advocaat gezegd had dat u uw interview liever in het Farsi wilde doen. Uw advocaat zou u echter gezegd hebben dat dit niet mogelijk was, en besprak deze kwestie ook niet met het CGVS, waardoor ook uw tweede onderhoud bij het CGVS gepland en gestart werd met een Pashtu tolk. Vervolgens stelde u dat het sowieso geen probleem was om het interview in het Pashtu te doen, maar werd na overleg besloten om toch verder te gaan met een tolk Farsi die eveneens beschikbaar was (NPO 2 p.2-3). Samengevat kan dan ook gesteld worden dat u voldoende mogelijkheden heeft gekregen om eventuele problemen met een tolk of taal te signaleren, en dat het bijgevolg weinig ernstig is om te stellen dat de vertaling tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS niet goed zou zijn gebeurd. Tegelijk verwees u naar fouten in deze vertaling die niet bestaan. Zo zei u dat er vertaald werd dat uw eigen broer naar Afghanistan ging terwijl het uw paternale oom betrof, en dat er eveneens vertaald werd dat uw maternale oom telefonisch contact opnam terwijl het de maternale oom van uw vader was (NPO 2 p.8), vermeende fouten die echter niet terug te vinden zijn in de notities van het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS (zie NPO 1).”

Door het voorts *“opmerkelijk”* te vinden dat verweerder opmerkt dat verzoeker fouten in de vertaling aanwijst die niet in het gehoorverslag staan brengt verzoeker niets in tegen de terechte vaststelling dat de fouten die verzoeker wijt aan toedoen van een foute vertaling onbestaand zijn zoals kan worden gelezen in de bestreden beslissing:

Tegelijk verwees u naar fouten in deze vertaling die niet bestaan. Zo zei u dat er vertaald werd dat uw eigen broer naar Afghanistan ging terwijl het uw paternale oom betrof, en dat er eveneens vertaald werd dat uw maternale oom telefonisch contact opnam terwijl het de maternale oom van uw vader was (NPO 2 p.8), vermeende fouten die echter niet terug te vinden zijn in de notities van het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS (zie NPO 1).

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over het grondconflict dat aan de basis van zijn asielrelaas ligt te vergoelijken door te betogen dat hij enkel over de hoofdlijnen is geïnformeerd omdat zolang zijn vader leeft

en gezinshoofd is, hij niet wordt betrokken in de “*directe gesprekken*” over het grondconflict en de dood van zijn paternale oom. Verder verwijst verzoeker naar een document “TAINTER, J.A. & MacGREGOR, D.G. (30 November 2011). Pashtun social structure: Cultural perceptions and segmentary lineage organization. U.S. Office of Naval Research” (gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij grijpt terug naar dit document en betoogt op algemene wijze dat “*lijn de Pashtou samenleving is de omgekeerde hiërarchie als volgt: ik tegen mijn broer, mijn broer en ik tegen onze (paternale) neef, mijn broer, mijn (paternale) neef en ik tegen de wereld (cf. stuk nr. 3, p. 9) dat wil zeggen in het conflict van verzoekende partij: haar vader en zijn gedode broer tegen de negen Taliban neven (zonen van de oudste broer van hun vader, verzoekende partij's grootvader, [Q.], terwijl de rechter de zittende Taliban na de machtsgreep die over het hele land regeert, is. Hieruit volgt dat verzoekende partij als telg van zijn vader geen recht kan verkrijgen of recht worden gedaan maar enkel gevaar loopt bij terugkeer. Verwerende partij kan hierdoor verzoekende partij geen vage of onvolledige kennis verwijten*”. Hij voegt hier nog aan toe dat het “*evenmin opmerkelijk [is] dat de vader laat door een maternale oom wordt geïnformeerd omdat in de Pashtou samenleving de eerste familiale eenheid de paternale rechte lijn is*”.

De Raad stelt echter vast dat ook over de hoofdpijnen zoals om hoeveel boomgaarden of velden het gaat, hoe groot de betwiste eigendom is of wat er op de velden wordt geteeld verzoeker geen informatie kan geven. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Daarnaast kunnen ook uw kennis en verdere verklaringen omtrent dit vermeende grondconflict niet overtuigen. Zo weet u niet om hoe veel boomgaarden of velden het gaat of hoe groot de betwiste eigendom juist is. Het enige dat u kan zeggen is dat het volgens u de grootste boomgaarden van granaatappels in die regio zijn, maar tegelijkertijd heeft u geen idee van wat erop de velden geteeld wordt. Dat u er zelf nooit bent geweest is in deze bovendien een mager excuus, zeker indien er een conflict over deze gronden is ontstaan waarbij de broer van uw vader genadeloos werd vermoord.”

De Raad ziet verder het verband niet tussen verzoekers algemeen betoog over de “*Pashtou samenleving*”, dat het zijn vader en diens gedode broer tegen de negen taliban-neven is en zijn conclusie dat hem geen vage of onvolledige kennis kan worden verweten.

Verzoeker brengt ook niets in tegen volgende pertinente overwegingen dat hij geen duidelijke reden kon geven voor waarom zijn grootvader zijn grond nooit eerder officieel verkocht terwijl hij nooit naar Afghanistan terugkeerde:

“Verder verklaarde u dat uw grootvader nooit terugreisde naar Afghanistan om zijn gronden en zijn broer, bij wie hij de gronden in bewaring had gelaten, te bezoeken. Hij had buiten zijn éne broer niemand in Afghanistan zei u, en in Afghanistan twee kinderen (uw oom en vader) om voor te zorgen. Ook keerde uw grootvader nooit definitief terug naar Afghanistan, zoals de familie van uw moeder nochtans wel deed. Gevraagd hoe het komt dat uw grootvader zijn gronden dan niet eerder verkocht, gezien hij kennelijk toch nooit van plan was om terug naar Afghanistan te gaan, kon u dit evenmin verduidelijken. U opperde louter dat hij misschien niet wist dat hij snel zou komen te overlijden, wat in feite voor iedereen geldt, maar gaf verder geen redenen waarom uw grootvader zijn grond in Afghanistan nooit officieel verkocht, hetzij aan zijn eigen broer, hetzij aan iemand anders (NPO 2 p.17-18).”

Ook dat verzoeker niet weet wat er met het lichaam van zijn paternale oom is gebeurd die werd vermoord nadat hij terugkeerde naar Afghanistan om te kijken wat er aan de hand was met de gronden betreft basisinformatie die raakt aan de kern van verzoekers asielrelaas waarvan aldus mag worden verwacht dat verzoeker er kennis van heeft. Hij plaatst ook volgende motieven die in dit verband kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht:

“Daarbij weet u niet wat er gebeurd is met het lichaam van uw paternale oom, die vermoord zou zijn nadat hij terugkeerde naar Afghanistan om te gaan kijken wat er aan de hand was met de gronden. U “denkt” dat zijn moordenaars hem zelf begraven hebben in het dorp, maar bent niet zeker. Nochtans argumenteerde u zelf eerder (in diezelfde context van de moord op uw oom) dat: “Als er een begrafenis plaatsvindt dan zien de mensen dat wel en als er geschoten wordt ofzo dan horen ze dat ook. Bovendien zijn er andere boomgaarden die zich daar in de buurt bevinden die eigendommen zijn van andere mensen, dus ze zien dat wel gebeuren.” (NPO 2 p.21). Dat andere dorpelingen getuige waren van de moord op uw oom en deze informatie doorsijpelde tot bij uw familie in Iran, maar u tegelijkertijd niet zeker weet of uw oom ook effectief begraven werd in het dorp of niet, houdt weinig steek. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw paternale oom alleen (en ongewapend) de confrontatie aanging met zijn neven, terwijl het blijkbaar geweten was dat zij daar steeds gewapend rondliepen en “iedereen ook zei dat ze taliban waren” (NPO 2 p.21-22). Uw paternale oom had immers het gezelschap van zijn eigen maternale oom kunnen vragen, gezien hij in een naburig dorp woont en tenslotte degene was die verwittigde omtrent de bouw van een muur rond de gronden (NPO 2 p.19-20).”

Verzoeker brengt tevens niets concreet in tegen de overweging dat het allesbehalve geloofwaardig is dat zijn vader in 2021, meer dan twintig jaar na het overlijden van verzoekers grootvader, plots telefonisch werd bedreigd door één van de neven die de gronden in beslag nam en zijn oom vermoordden. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Voorts zou dit alles zich afgespeeld hebben zo’n jaar na het overlijden van uw grootvader (NPO 2 p.18), en stelde u dat uw grootvader naar schatting vier à vijf jaar voor uw geboorte is overleden (NPO 2 p.10), oftewel eind jaren ‘90 (Gregoriaanse kalender). Dat uw vader vijf jaar geleden, meer bepaald rond 2021 of aldus meer dan twintig jaar later, plots telefonisch bedreigd werd door één van de neven die de gronden in beslag nam en uw oom vermoordden, is allesbehalve geloofwaardig. Gevraagd om welke reden hij uw vader juist bedreigde, antwoordde u dat het zijn doel was om ervoor te zorgen dat wij nooit zouden durven terugkeren (NPO 2 p.19). Echter kan niet worden ingezien dat de neven van uw vader zich hier effectief zorgen om gemaakt zouden hebben, gezien ze er reeds in geslaagd waren om uw oom te vermoorden, de gronden in te nemen, en uw vader in de twintig jaar die daar op gevolgd waren nooit naar Afghanistan was teruggekeerd. Zelfs indien uw vader om één of andere reden toch zou besluiten om zich terug in zijn dorp te vestigen, kon dit moeilijk als een bedreiging beschouwd worden gezien u zelf aangaf dat deze neven met negen in totaal zijn, gewapend zijn én tot de taliban behoren (NPO 2 p.17, 19, 22), en uw vader na de dood van zijn vader en broer nog alleen overbleef als potentiële opeiser van de gronden. Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat de familie van uw moeder volgens u na het huwelijk tussen uw ouders terugkeerde naar Omarkhel, het dorp waarvan zowel uw moeder als vader afkomstig zijn en ook de gronden van uw grootvader gelegen zijn (NPO 2 p.7, 9, 17). U maakte vreemd genoeg geen melding van problemen die uw familie langs moederskant zou ondervinden in het kader van dit grondconflict, noch dat zij gebruikt werden of worden om uw vader onder druk te zetten om niet terug te keren of hem te bedreigen. Meer nog, tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u geen contact te hebben met uw familie langs moederskant (NPO 1 p.7, 8), terwijl u bij het tweede onderhoud dan weer zei dat er af en toe wel contact is (NPO 2 p.9).”

Verder laat verzoeker de vaststelling dat hij geen coherente verklaringen aflegt over zijn asielmotief en de reden van zijn vaders vertrek uit Afghanistan volledig ongemoeid. In dit verband kan concreet in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Zo dient erop gewezen dat u dit asielmotief geenszins vermeldde bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 3 maart 2025. Destijds gevraagd naar het motief voor uw migratie naar België, stelde u geboren te zijn in Iran en nooit in Afghanistan te hebben gewoond, waarbij u vervolgens louter de redenen voor uw vertrek uit Iran verduidelijkte (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d. 03/03/2025). Wanneer u enkele maanden later opnieuw geïnterviewd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, verwees u plots naar een conflict met neven langs vaderszijde in Afghanistan. U verklaarde meer bepaald dat uw ouders uit Afghanistan vluchtten vanwege een persoonlijk conflict met deze neven, en dat uw vader u dit eens vertelde toen u hem vroeg waarom jullie in Iran woonden. Uw vader zei dat ze veertig jaar geleden een conflict omtrent gronden hebben gekregen, en dat ze daarom moesten vluchten. Meer nog, u stelde uitdrukkelijk dat ze destijds gevlucht zijn zowel door de toenmalige oorlog met Rusland als het conflict met deze neven (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 d.d. 20/08/2025).

Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter plots dat de enige reden voor uw vaders vertrek uit Afghanistan de gevechten van de moejahedien en de Russen waren, en stelde u dat het conflict omtrent de gronden van uw grootvader pas zo’n 19 jaar later begon, na het overlijden van uw grootvader in Iran (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 31/10/2025, hierna NPO1, p.7, p.14-15). In verband met uw moeder zei u dan weer niet te weten waarom zij en haar eigen familie indertijd naar Iran verhuisden (NPO 1 p.8). Ook tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS herhaalde u dat uw grootvader, vader en oom (de broer van uw vader) van Afghanistan naar Iran verhuisden omwille van de gevechten tussen de moejahedien en de Russen, en stelde u expliciet dat er indertijd geen andere redenen waren (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 24/02/2026, hierna NPO 2, p.7-8). Intussen had u zich ook bevraagd omtrent de redenen waarom uw moeders familie indertijd naar Iran verhuisde, en dat bleek eveneens louter de toenmalige oorlog (NPO 2 p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen (met name dat het grondconflict één van de redenen was waarom uw ouders uit Afghanistan vluchtten, zie supra), trachtte u zich te verweren door te stellen dat u dit nooit zo hebt gezegd en dat u overal hetzelfde hebt verklaard. Ook meende u dat u tijdens uw allereerste interview, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), niet eens voldoende tijd kreeg om uw zaken in detail uit te leggen, en het “heel kort en oppervlakkig” was. Nochtans blijkt uit de desbetreffende vragenlijst dat u wel degelijk tijd kreeg om uw asielmotieven toe te lichten en dat de ambtenaar in kwestie u zelfs nog enkele extra vragen stelde ter verduidelijking. Bovendien werd het verslag u achteraf voorgelezen, en kreeg u eveneens een kopie ervan (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ + ontvangstbewijs vragenlijst, d.d. 20/08/2025, in administratief dossier). Meer nog, toen u aan het begin van het eerste onderhoud bij het CGVS gevraagd werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, verklaarde u dat het goed was. U had geen opmerkingen en gaf tevens aan dat u de tolk goed had verstaan. Ook verklaarde u alle vragen beantwoord te hebben, en u

vermeldde louter dat ze u tegenhielden wanneer u nog meer wilde praten, met de boodschap dat u dit bij het CGVS moest vertellen (NPO 1 p.3). Een concrete en aannemelijke verklaring voor de flagrante discrepantie betreffende de tijdssituering van het ontstaan van het grondconflict is er aldus niet, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt."

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker op geen enkele concrete wijze de uitgebreide vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing weerlegt dat zijn kennis en verdere verklaringen over het grondconflict niet overtuigen.

Tot slot betoogt verzoeker dat hij in Iran is geboren en getogen. Hij wijst op de foto die bij aankomst in België van hem werd genomen die te zien is op zijn bijlage 26 en fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling (stukken 4.1. en 4.3. gevoegd bij het verzoekschrift). Hij licht hierbij toe *"niet-voorgescreven haarsnit, geen baard, en decoratieve kledij"*. Hij betoogt dat hij *"herkenbaar en hoorbaar anders [is]"* en dat de bemerkingen van verweerder dat hij Pashtu spreekt en biddend soenniet is hieraan niets verandert waardoor hij hoe dan ook opvalt.

Door louter te betogen dat hij herkenbaar en hoorbaar anders is en te wijzen op zijn uiterlijke kenmerken slaagt verzoeker er niet in volgende pertinente vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen:

Hierbij dient er tevens op gewezen dat u, hoewel u verklaart geboren te zijn in Iran en nooit in Afghanistan te zijn geweest, het geenszins vaststaat dat u nooit naar Afghanistan bent teruggereisd en dat u en uw familie er slechts af en toe contacten zouden hebben gehad met louter uw familie langs moederskant. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden grondconflict met de neven van uw vader (zie supra), waardoor uw netwerk en contacten in Afghanistan mogelijks groter en frequenter zijn dan u momenteel laat uitschijnen. Verder zijn er geen redenen om aan te nemen dat uw netwerk in uw regio van herkomst (Omarkhel, district Tagab, provincie Kapisa), waarmee u nog in contact staat, u niet zou kunnen bijstaan in geval van terugkeer, en dat u zich desgevallend kan informeren naar en waar nodig aanpassen aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

In deze context wenst het CGVS eveneens aan te stippen dat u een Pashtun van etnische origine bent, alsook soennitisch moslim. Thuis met uw familie sprak u altijd Pashtu, en u ging slechts twee jaren naar school in Iran. Verder werkte u altijd samen met uw vader in Iran, zowel in de boomgaard waar jullie woonden als in de bouw (NPO 1 p.5-6, NPO 2 p.12-13). U kwam tijdens het seizoen van de fruitpluk steeds in contact met andere Afghanen (NPO 2 p.11), en er waren ook andere Afghanen in Jiroft (NPO 2 p.14). U bent gelovig opgevoed en deed thuis gebeden met uw gezin (NPO 2 p.15-16). U hebt hier vrienden van Afghaanse origine (meer bepaald uit de provincie Kunduz) die u reeds van in Iran kende en die ook naar hier gekomen zijn (NPO 2 p.4, 5). Ook in het opvangcentrum bent u hoofdzakelijk bevriend met andere Afghanen uit diverse regio's van Afghanistan, waarmee u in het Pashtu communiceert (NPO 2 p.5). Daarenboven deed u uw onderhouden bij de DVZ en uw eerste onderhoud bij het CGVS volledig en probleemloos in het Pashtu, hetgeen eveneens aantoont dat u deze taal zeer goed beheerst. Ondanks het feit dat u aldus steeds in Iran zou hebben gewoond, bent u opgegroeid in een Afghaanse, Pashtunse en soennitisch-islamitische omgeving, waaruit niet kan afgeleid worden dat u, in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd of vervreemd zou worden gepercipieerd.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban of de de facto autoriteiten stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door hen te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat men u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Gelet op deze overwegingen en het feit dat verzoeker tweemaal uitgebreid werd gehoord door verweerder waarbij tevens werd gepeild naar zijn leven in Iran, zijn contacten met de Afghaanse en Pashtoun-gemeenschap zowel in Iran als België en zijn familiale contacten in Afghanistan, kan verzoeker allerminst worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift beweert dat verweerder elk onderzoek over zijn *"herkenbaar en hoorbaar anders-zijn"* omwille van zijn verblijf in Iran ontwijkt.

Voor zover verzoeker wijst op het feit dat in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders op de hoogte zullen zijn van wie is teruggekeerd en hierbij aanvoert dat zijn negen neven hiertoe behoren wijst de Raad op het voorgaande waaruit volgt dat verzoeker zijn asielrelaas en dus zijn gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de paternale neven van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt. Door verder louter aan te

geven dat de “hogere zittende Taliban overheden hoedanook van zijn komst op de hoogte zullen zijn” toont verzoeker niet aan dat hij zal worden vervolgd door de Taliban omdat hij in Iran verbleef. In de EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, van mei 2024 waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing kan onder het kopje “3.20. Individuals who were born in Iran or Pakistan and/or who lived there for a long period of time” (vrije vertaling: “Personen die in Iran of Pakistan zijn geboren en/of daar gedurende een lange periode hebben gewoond”) worden gelezen dat in het algemeen de behandeling van personen onder dit profiel geen vervolging uitmaakt (p. 95). Uit de EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, bijgebracht door verweerder in de aanvullende nota, blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige Talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (p. 48-49).

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker nog een netwerk heeft waarmee hij in contact staat, hij heeft namelijk familie langs moederskant die in Afghanistan leeft (gehoorverslag CGVS 24 februari 2026, p. 9). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de Taliban en deze in acht te nemen.

Verzoekers afsluitend algemeen betoog dat “[v]erschillende ingeroepen motieven zoals de zogezegde ongeloofwaardigheid van omwille van leeftijd of kennisname van en mate van kennis over het grondconflict zijn intern contradictoair of onredelijke verwachtingen te noemen, zoals hiervoor werd aangetoond, die enkel en alleen hun oorsprong in de onzorgvuldige lezing, de onderlinge afweging en uiteindelijke beoordelingen van verwerende partij vinden waaruit een verkeerde juridische kwalificatie volgt” kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Hetzelfde geldt voor verzoekers afsluitend theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, zijn “bewijsplicht” en zijn verwijzing naar het “UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot he status of refugees”.

Voor het overige neemt de Raad akte van verzoekers betoog dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt op verwestering.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad verweerder bij in het standpunt dat aan verzoekers profiel en vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet. Zodat verzoekers betoog op dit vlak niet dienstig is. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van de artikelen 48/5, oud, en 48/6, oud van de Vreemdelingenwet werd niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

Hoewel verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt “op willekeurig geweld, algemeen precaire socio-economische redenen” voert hij de schending aan van artikel 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet waardoor de Raad ook vanuit dit oogpunt het verzoek om internationale bescherming toetst.

2.3.5. Beoordeling in het licht van 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), oud, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden Verordening (EU) 2024/1347).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, oud, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is aldus of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, oud, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota waarbij hij verwijst naar algemene landenrapporten en aanvoert dat de oorzaak van de drastische verslechtering van de sociaaleconomische situatie wel degelijk het gevolg is van de machtswissel toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), oud, van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een

schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3, oud, en 48/4, oud, van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), oud, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU EU (heden: Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70;

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en

geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettemin staande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart dat afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa.

Rekening houdend met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst, is de Raad van oordeel dat in deze stand van zaken er geen aanwijzingen zijn dat in verzoekers regio van herkomst een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c), oud, van de Vreemdelingenwet.

Uit landeninformatie blijkt daarenboven dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

2.3.5.5. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 26 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

2.3.5.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c), oud, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), oud, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c), oud, de omzetting is

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3, oud, van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, oud, van deze wet. Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, oud, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES